

“Iikka tagga ullemaks läbbõb,“ ütles emmand parrast, “ei olle ennami digust!“ ommeti meelt ei wotnud kumbki parrandada.

Eweste, Jummal teeb palio head meise, kui ta meid meie ennese patto läbbi hirtmutab — kas Ta woib meid tundsihtumal wisil langemisse eest hoida? Ja kes siis ikka kohhe, kui hirm kaddus, ommeti jälle patto-rõmo heäle järrel kõnnib, se lükkab Jummalat, ja ei mitte Jummal tedda ennesest ärra. Sest Jummal armõ kãed seiswad, ka keige surema ehtia wasto lahti, kui ta omma meelt katsub diendada; agga sedda ennami nisugguse südda üllekohtusse pole weab, sedda willetsami temma tuggu saab ollema.

Mõud se jut, emmanda sõbrosest se nore meesterahwaga, sossiti ikka waiussaminne issanda ette; sest se furno-kambri tuggu panni kohhe keif sedda arwama. Alg-

ga kas issandale sedda waggadusse polest rãgiti, woi rahho rikmisse parrast, sedda ei tea ükski teine, kui need rãfiad isse ja Jummal. Sest selle emmanda hea põlli teggi mitto temma-suggust kaddedaks, ja kaddedus nufutab keif wãlja, mis teise rõmo woib kautada. Separrast tehko in-nimenne digust, ja ärgo ihaldago muud, kui sedda, mis digus annab — siis nufutago kes tahtes.

Ommeti se welsker weel selgemat märki püdis sada, sest ta olli diglane mees, et ta kũl ommast warrandussest mitto puuto ja kahhandamist leidis, ja isse üksford peale juhtus, kui se noor mees em-manda jures woeraks olli. Ütles separrast, et ta jälle male piddi sõitma, agga tulli allaja taggasi, ja lãks wamma rohho kappi sisse, kuhho ta nisuggused augud uristanud, et ta keif wõis nõhha. Ka olli luf seddawisi, et sedda seestpiddi lah-ti sai.